

[Pia Christmas-Møller]

vælge nøjagtig den form for børnepasning, som præcis passer til deres individuelle behov og livsmønster.

Vi vil have anerkendt arbejdet i hjemmet, uden at kvinderne skal tvinges hjem til kødgryderne. Vi vil have anerkendt forældrene som de nærmeste til at vide, hvad der er bedst for deres børn, uden at der bliver kastet smuds på pædagogerne, og vi vil have fleksible valgmuligheder uden diskrimination af bestemte forældregrupper. Vi vil kort og godt have anerkendt forældre, som vælger selv at passe deres børn, uden at der kastes vrang på andre valgmuligheder.

Det forekommer grotesk, at disse simple mål om ligestilling mellem de forskellige forældregrupper skal være genstand for årelange ideologiske kampe, men sådan har det desværre været. Jeg er dog fuld af fortrøstning til fremtiden, for det skal nok lykkes at nå målet. Det kan dårligt undgås, for der er som sagt grænser for, hvor længe lovgivningen kan halte bagefter befolkningens holdninger og krav, og her er der virkelig grøde i det.

Flere og flere bliver opmærksom på, at livskvalitet ikke bare er et spørgsmål om penge og jobkarriere. Flere og flere nybagte forældre – og det gælder både mødre og fædre, selv om der fortsat er flest mødre – ønsker at være langt mere sammen med deres børn og selv påtage sig pasningsopgaven. Men præcis her er det, problemerne opstår, for det offentliges økonomiske støtteordninger er vidt forskellige og helt afhængige af forældrenes forudgående erhvervsstatus, og hvilken pasningsløsning der vælges.

Jackpot får man således, hvis man først sørger for at være erhvervsaktiv eller ledig med dagpengere, for så har man ret til forældreorlov og dermed et tilskud på hele 108.000 kr. årligt. Oven i dette beløb kan kommunerne lægge op til yderligere 35.000 kr. Har man flere børn, og er disse børn over 3 år, har man oven i de godt 140.000 kr. ret til halvtidspladser i offentlige børnehaver, hvor man kun maksimalt må betale 30 pct. af det, det koster, og hvis man har flere børn, er det ikke engang beløbet, der så er endnu mindre på grund af søskendebatten.

Forældre, der vælger fuldtidserhvervsarbejde og fuldtids offentlig børnepasning, får også et stort tilskud. En almindelig børnehaveplads koster lidt over 50.000 kr., hvoraf forældrene

igen maksimalt skal betale 30 pct., og igen hvis det ikke bliver mindre på grund af søskendebatten.

I skærende kontrast hertil står den familie, hvor forældrene har fravalgt en fuldtidserhvervskarriere til fordel for familieopgaven. De får ikke så meget som en eneste krone ud over børnechecken, som alle andre også får. Det er simpelt hen dybt urimeligt. Det mindste, man kan gøre, er derfor at ophæve det forbud, der i dag forhindrer kommunerne i at give et kontant tilskud til de forældre, der selv vælger at passe deres børn, og det vil også kunne afhjælpe ventelisterne. Hvorfor skal kommunerne kun have lov til at give dem, der i forvejen får forældreorlovsydelse, tilskud? Det forstår vi ganske enkelt ikke i Det Konservative Folkeparti.

Jeg håber meget, at Socialdemokratiet vil reurdere dets holdning. Allerede mens vi havde regeringsmagten, fremsatte vi sammen med Venstre et konkret forslag, der gav kommunerne mulighed for at give denne forældregruppe et kontant tilskud. Vi kom ikke igennem med det, vi fastholdt forslaget efter regeringsomdannelsen, men også her blev vi nedstemt.

Den direkte anledning til, at vi allerede nu forsøger os igen, er, at vi hurtigst muligt ville indfri et løfte, jeg har givet Socialdemokratiet. Vi håber meget, at den åbning, som den socialdemokratiske ordfører kom med den 18. november sidste år, ikke bliver lukket lige så hurtigt. Vi har brug for ændringer på dette område, og jeg håber meget, at hr. Jan Petersen kan få andre i Socialdemokratiet til at se lidt mere fordomsfrit på hele dette problemområde.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Af hensyn til Folketingstidende og referatet af denne debat er jeg nødt til at sige, at den måde, jeg åbnede debatten på sidste gang, mere skyldtes et hensyn til, at hvis man havde et sagligt forslag, skulle vi dog diskutere det. Det var ikke nogen tilkendegivelse af, at Socialdemokratiet gik ind for, at pengene skulle følge børnene, eller kommunerne skulle have mulighed for selv at afgøre, hvad de ville. Hvis ordførerne fra de to partier vil vide, hvad vi gerne vil på dette område, må I selvfølgelig spørge om det, men der er nok ikke rigtig grundlag for det i dette, der nok lidt handler om noget andet.